

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C78 – LEE13**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 6 januari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het uitblijven van besluiten en omzendbrieven met betrekking tot het Grond- en Pandendecreet	3
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het activeren van bouwgronden en het register van de onbebouwde percelen	5
Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het register onbebouwde percelen	5
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de afkoopsom die kan worden betaald in het kader van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid	9
Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de toetsing van het Grond- en Pandendecreet aan het EU-Verdrag	12
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de voorlopige inschrijvingen in het bevolkingsregister en de reglementering inzake ruimtelijke ordening	14
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het opdelen van woningen in studentenkamers	15
Vraag om uitleg van de heer Jurgen Verstrepen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het plaatsen van schotelantennes en de interpretatie van het decreet inzake ruimtelijke ordening	18
Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het ontbreken van hondenscholen in de lijst van de toelaatbare zonevremde functiewijzigingen	22
Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het vestigingsbeleid ten aanzien van grootschalige distributiebedrijven	23
Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanmerking van woonuitbreidingsgebieden als randstedelijk gebied	24
Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanleg van hoogspanningskabels	25

■

Waarnemend voorzitter: mevrouw Mercedes Van Volcem, ondervoorzitter**Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het uitblijven van besluiten en omzendbrieven met betrekking tot het Grond- en Pandendecreet**

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik verontschuldig mij voor het feit dat ik na het antwoord van de minister deze commissie zal verlaten omdat ik een andere commissie moet voorzitten. Ik zal dus de andere interessante vragen en antwoorden niet meer kunnen aanhoren.

Mijn vraag, mijnheer de minister, was een schriftelijke vraag van 8 oktober 2009 en is nu omgezet in een vraag om uitleg.

Het nieuwe decreet Grond- en Pandenbeleid is, zoals we allemaal weten, op 1 september 2009 in werking getreden. Het zorgt voor verregaande wijzigingen aan de verkavelings- en stedenbouwkundige vergunningen en heeft een grote invloed op de wijze waarmee overheid, private en publieke sector daarmee moeten omgaan.

In het regeerakkoord is duidelijk opgenomen dat het decreet integraal en onverkort zal worden uitgevoerd. Toch ontbreken momenteel nog een aantal besluiten en omzendbrieven om het vernieuwde grond- en pandenbeleid te operationaliseren. Dit zorgt voor rechts-onzekerheid.

Welke bepalingen van het decreet kunnen voorlopig niet worden toegepast door het ontbreken van de noodzakelijke uitvoeringsbesluiten? Hoe moeten de lokale besturen hiermee omgaan?

Welke besluiten en omzendbrieven in uitvoering van dit decreet werden al genomen en opgesteld? Mijnheer de minister, ik heb er geen enkel probleem mee dat u mij een schriftelijk antwoord op deze tweede vraag bezorgt en via het secretariaat aan de andere leden van de commissie laat bezorgen, zodat dit niet moet worden voorgelezen.

Welke besluiten en omzendbrieven moeten nog genomen en gepubliceerd worden? Wanneer verwacht u dit te kunnen doen?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, nu er toch een interessante vraag wordt gesteld over het Grond- en Pandendecreet, stel ik graag twee vragen aan de minister.

Mijnheer de minister, in hoeverre hebt u zicht op de activeringsprojecten waarvan sprake is in het Grond- en Pandendecreet? Deze activeringsprojecten kunnen met subsidie-enveloppen vanuit het Grondfonds worden gefinancierd om buurten, wijken, enzovoort aan te pakken. Zijn er al subsidies uitgereikt voor dergelijke activeringsprojecten? In het Grond- en Pandendecreet wordt ook vermeld dat voor die activeringsprojecten standaardaanvraagformulieren zouden worden opgemaakt. Staan die formulieren al ter beschikking van de lokale besturen?

Ik heb nog een informatieve vraag, en misschien kunt u, mijnheer de minister, daar niet meteen op antwoorden. In het Grond- en Pandendecreet staat een heel belangrijk hoofdstuk over het feit dat lokale besturen een lokaal of gemeentelijk reglement sociaal wonen of een stedenbouwkundige verordening bescheiden wonen kunnen opmaken. Hebt u zicht op gemeenten of steden die al dergelijke reglementen hebben opgemaakt? Ik denk dat vele lokale besturen daar veel interesse voor hebben.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik wil mij meteen verontschuldigen ten aanzien van de heer De Meyer, maar ook ten aanzien van anderen: wij waren te laat met het antwoorden op schriftelijke vragen doordat het organiseren van het kabinet wat meer tijd heeft gevraagd dan gepland. Daardoor is de vraag van 8 oktober 2009 nu minder relevant.

Ik heb een zeer uitvoerig antwoord. Ik zal het u bezorgen. Wij hebben ondertussen de prangende problemen opgevangen die er in oktober effectief nog waren. Zo goed als alle uitvoeringsbesluiten zijn genomen. Er zijn twee belangrijke uitvoeringsbesluiten. De sociale lasten in natura, het UP-besluit, is van kracht vanaf 31 december 2009. Een ander belangrijk besluit staat op stapel: het besluit met betrekking tot de kredietregeling. Dat ligt nu voor advies voor bij de Raad van State. Het is het laatste belangrijke besluit dat nog nodig is voor het Grond- en Pandendecreet.

Samen met minister Van den Bossche – want ook zij is uiteraard bevoegd voor de uitvoeringsbesluiten met betrekking tot het Grond- en Pandenbeleid – bereiden wij ook een omzendbrief voor om voor een aantal problemen die zijn gerezen in verband met interpretaties of andere zaken een eenduidige toepassing van het decreet te verkrijgen. Dat is het belangrijkste.

U krijgt een lijst met alle uitvoeringsbesluiten en alle punten die daarmee te maken hebben. Ik zal ze ook aan de andere leden van de commissie laten bezorgen.

Wat de activeringsprojecten betreft, is het de bedoeling dat dat dit jaar wordt uitgewerkt. Dat zal gebeuren in samenwerking met minister Van den Bossche. Zeker tot 2016 zullen dat projecten zijn die enerzijds belangrijk zijn vanuit Ruimtelijke Ordening, maar anderzijds ook een belangrijk woonaspect met zich meebrengen. De uitwerking en de operationalisering zullen dit jaar voltooid worden. In 2011 hopen we dan de eerste oproepen en projecten te kunnen doen.

De opvolging van de gemeenten inzake het sociaal wonen en bescheiden woonaanbod en het gemeentelijke reglement inzake sociaal wonen, is een zaak die in eerste instantie door de administratie Wonen wordt opgevolgd. De gemeenten worden daarin begeleid door de administratie Wonen. Dat valt dus onder de bevoegdheid van minister Van den Bossche. Zij zal dat aspect verder uitwerken en de gemeenten daar verder in begeleiden.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw korte antwoord. Ik ben er mij ten volle van bewust dat de actualiteitswaarde van mijn vraag op 8 oktober veel hoger was dan op 6 januari. Dat is evident. Ik zal met veel belangstelling het document dat u mij straks zult overmaken, nalezen.

Essentieel is dat gemeenten effectief een grond- en pandenbeleid kunnen voeren, en dat ze daar de nodige plannen voor opmaken. Het is van uitermate groot belang dat ze daarbij heel sterk ondersteund en begeleid worden door uw administratie. Kunt u misschien nog iets meer zeggen over wat de gemeenten op dat vlak mogen verwachten vanuit de administratie? Of is het daar nog te vroeg voor?

Minister Philippe Muylers: We zijn een omzendbrief aan het voorbereiden, samen met het kabinet van minister Van den Bossche.

De heer Jos De Meyer: Wanneer mag die omzendbrief verwacht worden?

Minister Philippe Muylers: Er zijn hier en daar nog discussies aan de gang tussen de twee kabinetten. We hopen de omzendbrief in de volgende weken te kunnen afronden.

De heer Jos De Meyer: In de loop van de maand januari, dus. Mag ik misschien suggereren dat die omzendbrief ook aan de leden van de commissie en aan mezelf, als vraagsteller, wordt overgemaakt?

Minister Philippe Muylers: Absoluut. Dat is een goed voorstel.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Mevrouw Taeldeman, in Brugge hebben we al een reglement sociaal wonen. Als u wilt, kunnen we u dat ter beschikking stellen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het activeren van bouwgronden en het register van de onbebouwde percelen

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het register onbebouwde percelen

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het Grond- en Pandendecreet zet in op het activeren van bouwgronden, met het oog op betaalbaar en kwalitatief wonen.

Een belangrijk instrument in dat activeringsbeleid zijn de registers van de onbebouwde percelen. Om te kunnen bepalen welke grondreserves in het bezit zijn van de Vlaamse besturen en de Vlaamse semipublieke rechtspersonen, moet een lijst worden opgemaakt van die besturen en rechtspersonen. Dat lijkt niet moeilijk, maar blijktbaar is de definitie die wordt gehanteerd in het decreet niet zo gemakkelijk hanteerbaar. Het decreet bepaalt dat gemeenten uiterlijk tegen oktober 2009 een eerste berekening moesten maken van de onbebouwde percelen. Uiterlijk eind maart 2010 moeten de Vlaamse besturen en de Vlaamse semipublieke rechtspersonen hun lijsten met onbebouwde percelen overmaken aan de gemeentebesturen.

Wij denken, mijnheer de minister, dat het aangewezen is om op korte termijn duidelijke richtlijnen te verspreiden en de acties op dat gebied te coördineren. Welke initiatieven neemt u of het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed om deze lijsten van de Vlaamse besturen en de Vlaamse semipublieke rechtspersonen samen te stellen? Op welke termijn zult u deze initiatieven nemen? Wie zal dat geheel coördineren?

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag om uitleg gaat ook over het register van onbebouwde percelen, maar eigenlijk over een bepaling uit het vorige decreet. Op 10 juli 2008 heeft de Vlaamse Regering uitvoering gegeven aan een artikel in dat decreet. Het is verschenen in het Belgisch Staatsblad op 28 augustus en is van kracht geworden op 1 september 2008. Het bepaalt dat de gemeenten een register van onbebouwde percelen moeten maken. Alle gemeenten moesten uiterlijk op 1 maart 2009 een dergelijk register hebben. Die termijn hield rekening met een aantal overgangsbepalingen voor zij die al gestart waren.

Er zijn in september 2008 ook een aantal technische richtlijnen gegeven. Daarin werd duidelijk gemaakt waaraan zo'n register moest voldoen en wat er allemaal moest worden bijgehouden. Het was trouwens ook een van de drie of vijf voorwaarden om ontvoogd te kunnen worden.

Voor het opmaken van een dergelijk register heeft de Vlaamse overheid twee geoloketten ontwikkeld. Enerzijds is er het eigenlijke loket voor het register onbebouwde percelen (ROP) waarin perceelspecifieke informatie wordt bijgehouden evenals de aan de onbebouwde percelen gekoppelde verkavelingsgegevens. Anderzijds is er een loket voor het beheren van de aan onbebouwde percelen gekoppelde planinformatie.

De informatie die mij bereikt, is dat de applicaties niet echt goed werken – en dat is een understatement. Ze zijn blijkbaar vrij duur en het is niet eenvoudig om de nodige informatie te verzamelen en om met die applicaties te werken.

Mijnheer de minister, hoeveel gemeenten gebruiken de door het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) ontwikkelde applicaties? Plant u, gezien de veelvuldige connectieproblemen en het traag werken van de applicaties, een upgrade? Hoeveel gemeenten hebben vandaag een register? Hebt u instrumenten om de gemeenten die nog geen register hebben, aan te zetten om daar werk van te maken?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, in het verleden waren er vijf ontvoogdingsvoorwaarden. De gemeente moest een stedenbouwkundig ambtenaar hebben, een vergunningenregister, een planregister enzovoort om te kunnen ontvoogden. Op de indiening van bijna alle registers stond er een bepaalde deadline. Dat zou worden gecontroleerd via steekproeven. Met het Grond- en Pandendecreet komt er ook een leegstandsregister bij. Alle gemeenten zijn verplicht om tegen eind augustus – de precieze datum ontsnapt me – een eerste leegstandsregister over te maken aan de administratie.

Er wordt verwacht dat al die registers op een bepaalde termijn worden ingediend, maar nergens komen we te weten wat er zal gebeuren als een gemeente de deadline niet haalt. Welke sancties staan daar tegenover?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw de voorzitter, ik zal de twee vragen apart behandelen. De ene vraag gaat over de semipublieke rechtspersonen en de andere over het register bij de gemeenten zelf.

Ik moet er in de eerste plaats op wijzen dat het decreet Grond- en Pandenbeleid een opsomming maakt van welke soorten instellingen of organisaties tot de Vlaamse besturen behoren. Wat de semipublieke rechtspersonen betreft, geeft het decreet de voorwaarden aan die moeten uitmaken of een rechtspersoon een bijzondere band met een of meer Vlaamse besturen vertoont.

In het decreet is in de mogelijkheid voorzien om een niet-limitatieve lijst van de semipublieke rechtspersonen op te stellen. Dit is echter facultatief. Het decreet voorziet er verder in dat de gemeenten bij de opbouw van hun register van onbebouwde percelen een overzicht realiseren van de onbebouwde bouwgronden en kavels die eigendom zijn van Vlaamse besturen en van Vlaamse semipublieke rechtspersonen.

Met het oog op de ondersteuning van de gemeenten bij de opbouw en het beheer van hun register onbebouwde percelen, heeft mijn administratie een internettoepassing ontwikkeld waar de gemeenten gebruik van kunnen maken. Deze toepassing, het zogenaamde geoloket ROP, dient eveneens voor het digitaal overmaken van het register aan mijn administratie voor de gemeenten die een eigen applicatie hebben ontwikkeld of laten ontwikkelen. Ik zal straks verder ingaan op deze toepassing in mijn antwoord op de vraag van de heer Dehaene.

Op basis van gegevens die ter beschikking werden gesteld door het departement Binnenlandse Aangelegenheden, heeft mijn administratie de identificatiegegevens van de Vlaamse besturen geïntegreerd in de nieuwe versie van het geoloket dat eind maart 2010 beschikbaar zal zijn. De gegevens zullen regelmatig geactualiseerd worden.

Voor de Vlaamse semipublieke rechtspersonen ligt de situatie anders. Er bestaan bij het departement Binnenlandse Aangelegenheden geen standaardlijsten van organisaties die aan de door het decreet gestelde voorwaarden voldoen noch andere databanken die hiervoor zouden kunnen worden aangewend. Er is duidelijk een probleem: het is niet eenduidig vast te stellen.

Mijn administratie geeft mij aan dat het bijvoorbeeld praktisch onhaalbaar is om enkel op Vlaams niveau voor elke organisatie na te gaan wat haar eigen inkomsten zijn naast de inkomsten die zij van de Vlaamse besturen krijgt, dan wel welke rechtspersonen door een Vlaams bestuur al dan niet deels gefinancierd worden.

De voorziene combinatie van voorwaarden, met name financiële en toezichtsvoorwaarden, veronderstellen een gedetailleerde kennis van de statuten, de financiering en de raad van bestuur van elke te onderzoeken rechtspersoon en bovendien een permanente monitoring van mogelijke wijzigingen. Deze kennis is echter noodzakelijk om een nuttige lijst van Vlaamse semipublieke rechtspersonen te kunnen afleveren. Een vastgestelde lijst met grote onvolledigheden biedt zeker geen rechtszekerheid.

Ik kan bijgevolg enkel met u concluderen dat het bepalen door de gemeenten van de onbebouwde bouwgronden en kavels in eigendom van de Vlaamse semipublieke rechtspersonen waarin is voorzien door de decreetgever, voor de gemeenten inderdaad een moeilijke opdracht is. Ik zie veeleer een oplossing in de toepassing van het eerder vermelde geoloket. Dit zal toelaten dat organisaties in de toepassing worden aangeduid als Vlaams semipubliek rechtspersoon, waarbij deze gegevens voor alle gebruikers van het geoloket beschikbaar worden.

De gemeenten zouden tijdens de opmaak van het betreffende register een oplijsting kunnen maken van de organisaties die volgens hen in aanmerking zouden kunnen komen om bestempeld te worden als semipubliek. Deze organisaties zouden op hun beurt kunnen worden aangeschreven door de gemeente of de Vlaamse overheid met de vraag om aan te tonen of ze al dan niet in aanmerking komen om te worden geclassificeerd als semipubliek rechtspersoon. Op basis van die gegevens kunnen ze worden opgenomen in het eerder vermelde geoloket, en die lijst zou dan op basis van de opmaak van de registers in de verschillende gemeenten kunnen aangroeien.

Het is heel omslachtig, en jammer genoeg kan ik, gezien de gegevens, niets anders voorstellen. Het decreet is nog maar net van toepassing, maar het geeft de nodige problemen. Dat ondervinden we in de praktijk.

Mijnheer Dehaene, noch het decreet Grond- en Pandenbeleid noch het besluit van de Vlaamse Regering van 2008 leggen een directe deadline op voor het opmaken van een register onbebouwde percelen. In het besluit van 10 juli 2008 was de datum van 1 maart vooropgesteld als uiterste datum waarop gemeenten het register konden opmaken conform de vroegere regelgeving van het KB van 1980.

Deze overgangsbepaling bood gemeenten de mogelijkheid om te kiezen voor de opmaak van het register in de toenmalig geldende procedure, of al over te stappen naar het nieuwe systeem. Er was dus geen deadline om te bepalen tegen wanneer het moest worden ingeleverd. De opmaak van een register door een gemeente kan enkele maanden in beslag nemen. En door deze overgangsregeling werd vermeden dat een gemeente die reeds bezig was met de opmaak volgens het oude systeem, voor een voldongen feit wordt gesteld, en de opmaak van het register diende te hervatten. Tegelijkertijd liet dit toe aan gemeenten die nog geen initiatief hadden genomen, om een register onmiddellijk volgens de nieuwe werkwijzen aan te maken. Vandaar de datum van 1 maart.

Momenteel moeten de gemeenten het register digitaal opmaken conform het besluit van 10 juli 2008 en overeenkomstig de technische richtlijnen die door de administratie ter beschikking worden gesteld. 213 gemeenten beschikken nu over een register van onbebouwde percelen. De lijst met de namen van deze gemeenten kan worden geraadpleegd op de website.

Mijnheer Dehaene, zoals u al stelde, biedt mijn administratie sinds 1 september 2008 een applicatie aan voor het opmaken van het register. 90 gemeenten hebben al toegang aangevraagd en 33 gemeenten hebben al data op basis van die toepassing aangemaakt. Voor

19 gemeenten heeft dit effectief geleid tot een goedkeuring van het aangeboden register. Voor één gemeente is de procedure nog aan de gang.

Op basis van contacten die mijn administratie heeft, zien we dat de actualisatie van het register niet als een prioriteit wordt gezien door de gemeenten. Uit cijfermateriaal over de evolutie van de opmaak van het register blijkt dat het gemiddeld aantal gemeenten dat jaarlijks een eerste register opmaakt, ongeveer constant blijft. Uit een enquête die het afgelopen jaar bij gemeenten werd georganiseerd, blijkt dat de meeste overblijvende gemeenten zijn gestart met de opmaak van het register. De laatste die het nog niet hebben opgemaakt, blijken ermee te zijn gestart. Het geoloket wil hen daarbij maximaal ondersteunen.

Deze nieuwe toepassing biedt nu immers aan gemeenten twee mogelijkheden om het register op te maken. Enerzijds kunnen ze dit doen vanuit hun eigen vertrouwde GIS-omgeving, anderzijds hebben ze de mogelijkheid om onbebouwde percelen één voor één via het geoloket toe te voegen. Door deze diversiteit aan mogelijkheden voor gemeenten wordt getracht aan de gebruiksvriendelijkheid tegemoet te komen.

Technologie evolueert en toepassingen kunnen steeds worden verbeterd. Naar aanleiding van het aanpassen van het geoloket aan de bepalingen van het Grond- en Pandendecreet, onder meer voor het bijhouden van de eigendomstoestand, wordt de toepassing grondig aangepast zodat de huidige technische problemen die soms een vlot gebruik in de weg staan, zouden moeten worden opgelost.

De connectieproblemen die zich inderdaad van tijd tot tijd voordoen, en die deels te wijten zijn aan de huidige technische omgeving, beletten het huidig gebruik van de toepassing niet. Voor de nieuwe versie wordt opnieuw op regelmatige basis overlegd met een werkgroep van gemeenten zodat maximaal rekening kan worden gehouden met de behoeften en problemen die zich vandaag stellen. We hebben gepland dat we in maart 2010 een nieuwe applicatie ter beschikking kunnen stellen van de gemeenten.

Er is geen sanctie op het niet tijdig indienen van een register, want de sanctiebepalingen in het decreet Ruimtelijke Ordening in het verleden werden geschrapt. De enige sanctie in het decreet Ruimtelijke Ordening, de Codex, is de onmogelijkheid om met bijzondere plannen van aanleg (BPA's) af te wijken van het gewestplan. Dat kan enkel nog met de opmaak van de ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's). Hiervoor hebben de gemeenten een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (GRS) nodig.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw eerlijk antwoord. U zegt dat het bijzonder moeilijk is om een lijst van semipublieke rechtspersonen te maken. De conclusie is dat de gemeenten momenteel niet aan de decretale bepalingen kunnen beantwoorden. De decreetgever heeft blijkbaar een voorwaarde in het leven geroepen die niet uitvoerbaar is voor de gemeenten, althans niet binnen de vooropgestelde termijnen. Dat is een pijnlijke vaststelling.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de minister, ik ben blij dat u erkent dat er wat problemen zijn met de applicatie, maar het verwondert me dat er van de 213 gemeenten die werken aan een register of er een hebben, maar 19 zijn, dus 20, die het pakket volledig hebben gebruikt, ook voor het inbrengen van hun informatie. Ik ken de kostprijs van de applicatie of de upgrade niet, maar misschien moeten we ons afvragen of het nodig is dat de Vlaamse administratie een dergelijk pakket ter beschikking stelt, vooral omdat er al pakketten beschikbaar zijn. De informatie die ik daarover heb, is dat die veel gebruiksvriendelijker zijn en voor meerdere toepassingen kunnen worden gebruikt. Ik suggereer dus te onderzoeken of we in de toekomst die applicatie zelf moeten aanbieden en of we ons niet moeten beperken tot de oplijsting van de informatie die nu wordt doorgestuurd, te bepalen in welke vorm dat

moet gebeuren en de gemeenten vrij te laten de applicatie te gebruiken die blijkbaar door verschillende bedrijven wordt aangeboden.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik heb niet onmiddellijk een oplossing voor de semipublieke kwestie. Het Grond- en Pandendecreet is nog maar pas van toepassing. In het regeerakkoord staat dat het volledig moet worden uitgevoerd. Ik sta open voor suggesties die voor een oplossing kunnen zorgen.

Mijnheer Dehaene, mijn reactie was dezelfde als die van u. Het antwoord is evenwel genuanceerd. De vorige regering heeft er uitdrukkelijk voor gekozen de vrije markt te laten spelen om zo een oplossing aan de gemeenten aan te reiken. Ik begrijp dat. Op de vrije markt bestaan oplossingen die gebruiksvriendelijker zijn dan wat de administratie aanreikt, zo zegt u. Ik vernam wel dat die oplossingen van de privé duurder zijn.

Verder is het zo dat relatief weinig gemeenten gebruik maken van de volledige applicatie. Dat heeft natuurlijk ook te maken met het feit dat die pas op 1 september 2008 ter beschikking is gesteld. Op dat ogenblik hadden al meer dan de helft van de gemeenten die een applicatie gebruiken er al eentje in gebruik. Wat de toekomst betreft, hou ik rekening met uw advies om na te gaan of het nuttig en zinvol is om vooraf aan de gemeenten te vragen of ze interesse hebben voor een tool alvorens daar werk van te maken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de afkoopsom die kan worden betaald in het kader van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag handelt over de afkoopsom die kan worden betaald in het kader van het decreet over het gronden- en pandenbeleid. Deze kwestie heeft ten dele ook te maken met de spanning tussen de ruimtelijke aspecten die van belang zijn bij het toestaan van verkavelingen en andere stedenbouwkundige vergunningen enerzijds en de doelstelling van het decreet om bijkomende sociale woongelegenheden te creëren anderzijds.

Artikel 4.1.16 van het decreet bepaalt de sociale lasten die verkavelaars of uitvoerders van groepswoningbouwprojecten moeten realiseren. Het gaat over het zelf bouwen van sociale woningen, het overdragen van die taak aan een sociale bouwmaatschappij of het verhuren via een sociaal verhuurkantoor. Het decreet bepaalt ook dat mits toestemming van het college van burgemeester en schepenen een afkoopsom kan worden betaald. Die bedraagt 50.000 euro per niet-gerealiseerde woning of woongelegenheden. Die som kan worden geïndexeerd.

In de memorie van toelichting staat dat dit bedrag van 50.000 euro de prijs is van de gemiddelde overheidstussenkomst die nodig is om sociale woningen of kavels aan betaalbare prijzen aan de doelgroep aan te bieden. In werkelijkheid verschilt de gemiddelde prijs per vierkante meter bouwgrond sterk naargelang de plaats in Vlaanderen. De regeling van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid zorgt daarom voor problemen voor de gemeenten waar hoge grondprijzen gelden. Soms is het immers zo dat de plaats waar een verkaveling ligt ervoor zorgt dat die niet ideaal is om er sociale woningen te realiseren. Soms wil een gemeente die wel realiseren, maar dan op een andere plaats. Zo is het vaak niet aangewezen om dat in een woonparkgebied te doen, want daar gelden onder meer heel concrete eisen inzake kavelgrootte.

De gemeente staat dan voor de moeilijke keuze: ofwel toch sociale woningen laten bouwen op een plaats die ruimtelijk niet het meest aangewezen is, dan wel de afkoopsom van 50.000 euro per woongelegenheden aanvaarden, wetende dat dit bedrag niet volstaat om elders in die gemeente een sociale kavel te verwerven. Een ander probleem is wel dat bij de verkoop aan een socialebouwmaatschappij de verkavelaar recht heeft op de marktprijs, terwijl bij niet-effectieve realisatie 50.000 euro per niet-gerealiseerde kavel moet worden betaald. Dit betekent dat de verkavelaar een voordeel heeft bij de effectieve realisatie, en ik begrijp dat men dat wil stimuleren. Nochtans kan dit in conflict komen met ruimtelijke aspecten, want een verkavelaar die verkoopt aan een socialebouwmaatschappij wil vanzelfsprekend veel realiseren, en het is dan de vraag of dat vanuit ruimtelijk oogpunt wel aangewezen is.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van het probleem? Mogen gemeenten zelf een strengere regeling opleggen dan de regeling die in het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid is bepaald, bijvoorbeeld via een verordening? Ik denk dan aan het bepalen van een hoger bedrag. Is het niet aangewezen de afkoopsom van de sociale last vast te stellen op basis van de gemiddelde grondprijs in de gemeente of de streek waar de verkaveling of het bouwproject ligt? Hoe vallen de normeringen in het grond- en pandenbeleid inzake kavelgrootte te rijmen met stedenbouwkundige en ruimtelijke normeringen, bijvoorbeeld de normen inzake woonparkgebieden? Heeft de vergunningverlenende overheid het recht een verkaveling waar ingetekende sociale kavels niet in overeenstemming zijn met de ruimtelijke omgeving, bijvoorbeeld in woonparkgebieden, te weigeren op deze basis en dus de betaling van de afkoopsom te eisen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben me natuurlijk wel bewust van het feit dat er zich een probleem voordoet.

Op de tweede vraag, over de mogelijkheid voor gemeenten om via een verordening in een strengere regeling te voorzien dan de regeling in het decreet, moet ik wel negatief antwoorden. De storting van een sociale bijdrage is een uitzonderlijke maatregel, en kan slechts volgens de modaliteiten bepaald in artikel 4.1.19 van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid. Een hogere som kan dus niet.

Ik kan ook verwijzen naar de memorie van toelichting bij het decreet waarin de herkomst van de som van 50.000 wordt vernoemd. Ik lees voor: "Subsidiair kan de sociale last worden 'vervangen' door het betalen van een financiële compensatie ten bate van het gemeentelijk sociaal woonaanbod. Die last is gelijk aan het aantal principieel te realiseren sociale woningen of kavels maal 50.000 euro. Dit is de gemiddelde overheidstussenkomst om sociale woningen of kavels aan betaalbare prijzen aan de doelgroep aan te bieden."

Men was zich er op dat ogenblik dus duidelijk van bewust dat het over een gemiddeld bedrag gaat. Ik ga ervan uit dat het toenmalige parlement bereid was om de 'bluts bij de buil' te nemen. Op die manier wou men een gelijke regeling doorvoeren in heel Vlaanderen. Het is zoals u zegt: het is uiteindelijk de gemeente die bepaalt of de afkoopsom in werking kan treden of niet. Dat is het wapen waarover de gemeente beschikt, ze kiest zelf om dit al dan niet door te voeren.

Op uw vraag hoe de normeringen in het Grond- en Pandendecreet te rijmen zijn met stedenbouwkundige en ruimtelijke normeringen, is het duidelijk dat voor het sociale deel binnen een project, het decreet Grond- en Pandenbeleid minimale en maximale dichtheden oplegt. Ook hier zal de praktijk moeten uitwijzen of er zich veel problemen voordoen. Ik sta open voor suggesties inzake bijsturingen vanuit deze commissie. U weet dat we conform het regeerakkoord het Grond- en Pandendecreet in zijn volledigheid zullen uitvoeren.

Ik moet ook nog opmerken dat dit een gemengde bevoegdheid betreft van minister Van den Bossche en mezelf, maar dat weet u.

Het decreet legt voor een groot deel het initiatief of de keuzemogelijkheid bij de verkavelaar of de bouwheer. Die kan de sociale last op een door hem gekozen manier uitvoeren. De keuze inzake de sociale bijdrage kan alleen indien de vergunningverlenende overheid daarmee instemt. In de praktijk zal dit veelal tijdens de voorbesprekingen van projecten worden bekeken en besproken door de gemeente en de verkavelaar of bouwheer om tot een vergelijk te komen.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik wil nog even opmerken dat er destijds een omzendbrief is geweest. De kavels in woonparkgebieden zijn 1500 vierkante meter groot, want de Vlaamse administratie eiste destijds om niet met kleinere percelen te werken. Om uw grond- en pandenbeleid uit te voeren, is dit volgens mij pas vanaf 10 kavels. *(Opmerkingen van mevrouw Valerie Taeldeman en van mevrouw Katrien Schryvers)*

Minister Philippe Muylers: Vijf hectare.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw Van Volcem, u zegt: “1500 vierkante meter voor één kavel.” Ik denk dat het minimum momenteel 1000 vierkante meter bedraagt voor een kavel in een woonpark, en vanaf 5 kavels is men er sowieso en geldt de sociale last ook in woonparken. We moeten de spanning die kan ontstaan tussen de ruimtelijke aspecten en de sociale doelstellingen heel goed in de gaten houden.

Mevrouw Michèle Hostekint: Is het niet zo, mijnheer de minister, dat, aansluitend hierop, de gemeenteraden zelf in een gemeentelijk plan sociaal wonen voordien kunnen afwijken van de normering op basis van een aantal argumenten of gronden? Het is toch de bedoeling dat de gemeenten in het gemeentelijk plan sociaal wonen zelf een aantal criteria kunnen vastleggen?

De heer Wilfried Vandaele: Mevrouw de voorzitter, ik meende toch ook dat de bouwheren de kans hebben om aan de gemeenten een voorstel te doen om elders, op een andere locatie, aan de sociale voorwaarden te voldoen. Dat zou een oplossing kunnen zijn indien dit op een bepaalde plek technisch niet te realiseren is. Zo wordt wel aan de verplichtingen voldaan, maar op een andere plaats.

De heer Philippe Muylers: Dit was het laatste punt van mijn antwoord. Ik wil eerst nog opmerken dat een decreet natuurlijk boven een omzendbrief staat. Wat in het decreet staat, moet worden uitgevoerd, en een omzendbrief moet dat verduidelijken of moet een richtlijn geven, maar het decreet staat boven een omzendbrief.

Zoals ik op het einde van mijn reactie op de vraag van mevrouw Schryvers zei, ga ik ervan uit dat de vergunningverlenende overheid samen zal zitten met een verkavelaar of met een bouwheer en dat samen wordt bekeken op welke manier men aan die verplichting zal voldoen. Dat kan in de verkaveling zelf zijn of elders, dat kan ook gebeuren door de sociale som te betalen. Die mogelijkheden liggen open, maar ik ga ervan uit dat dit in de praktijk van tevoren wordt afgesproken in overleg. Strikt genomen hebben de bouwheer of de verkavelaar volgens het decreet de keuze, maar dit zal wel gebeuren in overleg met de vergunningverlenende overheid, want uiteindelijk moet die de vergunning geven. Ik ben bereid om, als er zich in de praktijk problemen voordoen, te bekijken op welke manier we die zullen oplossen, samen met minister Van den Bossche.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mijnheer de minister, ik denk inderdaad dat dit belangrijk is. Het is met elk decreet of met elke wet zo, en dat is bij dit zo belangrijke en moeilijke decreet natuurlijk niet anders. We moeten eerst aan de hand van de toepassingen bekijken waar de problemen zich situeren, daarna moeten we evalueren en de nodige bijstellingen doen, maar toch vraag ik de nodige aandacht voor dit probleem. Men stelt hier steeds opnieuw dat het de keuze van de bouwheer of de aanvrager betreft, maar de vergunningverlenende overheid heeft toch ook wel een standpunt ter zake in te nemen. *(Opmerkingen)*

Ja, maar dan creëren we weer beroepsprocedures en dergelijke. Het is toch de vergunningverlenende overheid die via structuurplannen en dergelijke bepaalt hoe de ruimtelijke

ontwikkeling binnen een gemeente moet gebeuren, en het is toch belangrijk dat die zaken in elkaar passen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de toetsing van het Grond- en Pandendecreet aan het EU-Verdrag

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mevrouw de voorzitter, meteen ook mijn nieuwjaarswensen aan het panel daar vooraan.

Mijnheer de minister, vooraf wil ik opmerken dat mijn vraag om uitleg oorspronkelijk eigenlijk een schriftelijke vraag was. Ik volg de methodiek die werd aanbevolen door de voorzitter van dit parlement heel nauwgezet: eerst schriftelijke vragen stellen, en dan eventueel bekijken of er een vraag om uitleg uit kan voortvloeien. Ik stel echter vast dat er van u geen antwoord is gekomen op die schriftelijke vraag, die ik reeds in september heb gesteld. Er zijn overigens ook twee andere schriftelijke vragen die niet werden beantwoord.

Minister Philippe Muylers: Ik heb me daar daarnet al voor verontschuldigd, toen u er nog niet was. De organisatie van het kabinet heeft voor wat vertraging gezorgd. Ondertussen worden de schriftelijke vragen volgens de regels beantwoord, maar we zijn effectief wat achter wat de beginfase betreft. Ik verontschuldig me daar bij dezen nogmaals voor. Dat geldt ook voor uw volgende vragen.

De heer Boudewijn Bouckaert: Ik ben niet sadistisch ingesteld, dus ik zal niet eisen dat u telkens die kniebuiging maakt bij de volgende vragen. Ik dank u voor deze eerlijke excuses.

Mijn vraag handelt eveneens over het Grond- en Pandendecreet, dat onder de vorige regering is goedgekeurd en waar onze fractie helemaal niet achter stond en staat. Mijn vraag heeft betrekking op de relatie met het Europees recht. In de toelichting bij het Grond- en Pandendecreet werd de vraag geopperd of dat decreet niet in strijd was met de Dienstenrichtlijn. Minister Van Mechelen betoogde dat dit niet het geval was. Ik betwijfel ten zeerste of dat standpunt wel correct is, maar dat zal wellicht later worden uitgemaakt in verdere juridische betwistingen.

Ik wil er echter op wijzen – en dat is het centrale punt van mijn vraag – dat een eventuele overeenstemming met de Dienstenrichtlijn niet betekent dat er geen andere Europese rechtsregels zijn waarmee dat decreet in overeenstemming moet worden gebracht. Dat moet dan ook worden aangetoond en beargumenteerd. Dat is meer bepaald het geval voor de heel fundamentele artikelen 43 en 49 van het EEG-verdrag, waarin de vrijheid van vestiging wordt geformuleerd. Het is niet omdat dit in overeenstemming zou zijn met de Dienstenrichtlijn dat men niet moet aantonen dat het strookt met die vrijheid van vestiging.

Mijnheer de minister, heeft de Vlaamse Regering onderzocht in welke mate het Grond- en Pandendecreet noodzakelijk, geschikt en evenredig is, in de zin van de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie over de toepassing van de artikelen 43 en 49 van het EEG-verdrag? Dat werd misschien wel onderzocht in verband met de Dienstenrichtlijn, maar volgens mij heeft men nagelaten het te onderzoeken met betrekking tot de toepassing van die artikelen. Mocht u dat toch hebben onderzocht, wat zijn dan de resultaten van dat onderzoek? Op basis van welke methodiek en empirische gegevens is dat onderzoek gebeurd?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Bouckaert, zoals bij de vorige schriftelijke vraag die ik te laat had behandeld, stel ik voor dat ik u meteen een uitvoerig antwoord ter beschikking

stel en dat ik nu vrij kort antwoord op de vragen. Mocht u het daar niet mee eens zijn, zal ik wat ruimer ingaan op elke vraag.

Uit de gegevens die ik heb teruggevonden, blijkt dat de Vlaamse Regering en mijn voorganger dit daadwerkelijk grondig hebben onderzocht. Ze zijn van oordeel dat het Grond- en Pandendecreet, zoals dat nu voorligt, de toets aan de methodologie van de Dienstenrichtlijn kan doorstaan.

De richtlijn stelt dat de vergunningstelsels en de eisen redelijk moeten kunnen worden verantwoord en onder meer verenigbaar moeten zijn met de beginselen met betrekking tot non-discriminatie. In de Dienstenrichtlijn wordt het non-discriminatiebeginsel uitgelegd als volgt: “De eisen maken geen direct of indirect onderscheid naar nationaliteit of, voor vennootschappen, de plaats van de statutaire zetel.” Mijn voorganger zag niet in hoe het opleggen van sociale lasten aan elk project dat aan dezelfde duidelijke en objectieve criteria voldoet, een schending van het non-discriminatiebeginsel kan zijn. Als bijvoorbeeld een Duitse of Portugese ontwikkelaar hier een groot bouwproject wil organiseren, dan kan dat perfect, maar wel rekening houdend met dezelfde lasten die gelden voor de eigen projectontwikkelaars. Daarom gaan we ervan uit dat het non-discriminatiebeginsel niet is geschonden.

De Dienstenrichtlijn bepaalt ook dat vergunningstelsels moeten zijn gebaseerd op criteria die beletten dat de bevoegde instanties hun beoordelingsbevoegdheid op willekeurige wijze kunnen uitoefenen. Het ontwerp van decreet omvat net die duidelijke marges en decretale percentages om een wildgroei aan lokaal erg divers ingevulde sociale lasten te voorkomen. Dat de sociale last redelijk wordt genoemd, blijkt uit het feit dat de Raad van State die last als volgt omschrijft: “Voor wat betreft het sociale woonaanbod lijken de maatregelen voldoende duidelijk omschreven en kunnen ze worden beschouwd als een prijs voor de belangen die bij de vergunningen zijn betrokken. Bovendien heeft de bouwheer of verkavelaar de keuze tussen verscheidene duidelijk omschreven opties, waardoor er rekening wordt gehouden met zijn belangen.”

Uit deze zaken kan worden afgeleid dat de Vlaamse decreetgever het opleggen van sociale lasten als een noodzakelijke, doeltreffende en evenredige maatregel heeft beschouwd om het grondwettelijk beschermd recht op behoorlijk wonen om te zetten in de praktijk. Dat is mijn vaststelling, nadat ik had onderzocht wat mijn voorgangers en het vorig Vlaams Parlement hebben besproken bij de totstandkoming van deze wetgeving.

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mijnheer de minister, ik heb de toelichting die destijds door minister Van Mechelen werd gegeven ook gelezen. U herhaalt die toelichting.

Toenmalig minister Van Mechelen heeft aangetoond, of heeft proberen aan te tonen, dat het Grond- en Pandendecreet niet valt onder het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn. Het toepassingsgebied van het EEG-Verdrag, de artikels 43 en 49, is ruimer dan de Dienstenrichtlijn. Het is inderdaad zo dat de Dienstenrichtlijn zegt dat het sociale woonaanbod valt buiten het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn. Maar daarmee is nog altijd niet aangetoond dat de Dienstenrichtlijn niet zou ingaan tegen het principe van de vrije vestiging, zoals het is omschreven in de artikels 43 en 49, dat een ruimer toepassingsgebied heeft. Dat heeft de Vlaamse Regering volgens mij nagelaten.

Er is een vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie: er is niet alleen maar sprake van handelsbelemmeringen wanneer vreemde ondernemingen of vestigingen ad nominatim worden uitgesloten. Er is al sprake van belemmering van de vrije vestiging wanneer er regelgeving wordt opgemaakt die het buitenlandse ondernemingen de facto moeilijker maakt om in de binnenlandse markt te penetreren. Mijnheer de minister, er is een zeer sterk vermoeden dat dit het geval is met het Grond- en Pandendecreet, dat zeer zware en onevenredige sociale lasten legt op de private sector, waarbij methodes worden gebruikt om

sociale doelstellingen te realiseren die volgens mij wel onevenredig zijn en die met andere methodes hadden kunnen worden gerealiseerd, zoals met de huursubsidies en bijvoorbeeld het constructieve overheidsaanbod. Deze zaken belemmeren wel degelijk de eventuele penetratie van buitenlandse ondernemingen of zouden haar kunnen belemmeren. En het is niet aangetoond door de Vlaamse overheid dat het Grond- en Pandendecreet wel degelijk strookt met de artikels 43 en 49 van het EEG-Verdrag.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik geef hierbij de aanvulling dat niet meer alleen de sociale bouwmaatschappijen worden toegelaten tot de markt, maar dat elke bouwmaatschappij zich kan engageren om sociale woningen te bouwen. Zij kunnen nu ook toetreden tot die markt.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Bouckaert, ik denk dat wij daar fundamenteel van mening verschillen. Ik heb in mijn antwoord al gezegd dat ik niet inzie op welke manier buitenlandse projectontwikkelaars of bouwheren zouden worden gediscrimineerd of op welke manier het hen moeilijk zou worden gemaakt om de Vlaamse markt te betreden. Het zal worden uitgewezen wie van ons gelijk heeft.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mijnheer de minister, u weet misschien uit uw vorige leven dat bepaalde regelgevingen, ook als ze niet expliciet buitenlanders uitsluiten, toch wel degelijk een soort voordeel, een soort kennisvoordeel geven aan de interne actoren op de interne markt. Ik verwijs naar de Duitse vastgoedmarkt, die dusdanig is geconstrueerd dat daar bijna geen buitenlandse ondernemingen nog kunnen opereren. Ik zie dat Vlaanderen de Duitse richting uitgaat. Op een zeer gesloten markt zullen natuurlijk een hele reeks marktvoordelen verdwijnen. Het Europese Hof van Justitie of het Grondwettelijk Hof zal hier het laatste woord in hebben.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de voorlopige inschrijvingen in het bevolkingsregister en de reglementering inzake ruimtelijke ordening

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mijnheer de minister, ik heb een vraag over de voorlopige inschrijvingen in het bevolkingsregister. Ik stelde hierover enkele jaren geleden een vraag aan de federale minister van Binnenlandse Zaken. Ik vroeg een aantal cijfers op.

U kent het systeem: als mensen zich inschrijven in een zone waar men eigenlijk niet mag wonen – het gaat dan voornamelijk over de weekendzones –, moeten de gemeenten hen toch voorlopig inschrijven. De mensen kunnen een procedure instellen als de gemeentediensten dat niet doen binnen de drie maanden. Dan wordt de inschrijving definitief. De inschrijving wordt ook definitief als de procedure is ingesteld, maar de gerechtelijke of administratieve overheid geen definitieve beslissing heeft genomen binnen de drie jaar na de voorlopige inschrijving.

Uit het antwoord van de minister bleek destijds dat in 2003 2508 nieuwe mensen niet stonden ingeschreven, zoals in de schriftelijke neerslag van mijn vraag staat, maar wel werden ingeschreven in dat jaar. In 2004 ging het over 2328 mensen. Het draait altijd rond hetzelfde cijfer. Op dat moment waren er in totaal meer dan 11.000 mensen voorlopig ingeschreven. Het gaat over heel Vlaanderen toch over grote aantallen.

In de beleidsnota van federaal minister van Binnenlandse Zaken Turtelboom lees ik nu dat er wordt gepland om de procedure van voorlopige inschrijving aan te passen. Minister Turtelboom stelt dat de voorlopige inschrijving niet meer definitief zal worden na afloop van

een zekere tijdspanne, dus na drie maanden of drie jaar. Ze zal voorlopig blijven zolang de bevoegde administratieve of gerechtelijke overheid geen beslissing heeft genomen die een einde stelt aan de toestand. Die nieuwe procedure sluit beter aan bij de regionale reglementeringen inzake ruimtelijke ordening, zo lezen we in de beleidsnota.

Mijnheer de minister, heeft daarover overleg plaatsgevonden met federaal minister Turtelboom? Zo ja, in welke zin heeft dat overleg plaatsgehad? Zo neen, is er een overleg gepland? Wat zijn eventueel de voorlopige conclusies of de knelpunten?

Ik erken dat het sowieso altijd een moeilijk probleem zal blijven. Een definitieve oplossing vinden zal altijd heel moeilijk zijn.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Schryvers, ik kan heel kort antwoorden op uw vraag. Er zijn geen gesprekken, en er zijn tot nu toe ook geen gesprekken gepland. Ik heb ook kunnen vaststellen dat dat in de beleidsnota staat. Ik zal het opvolgen als dat verder vertaald wordt. Als we daar de nodige nota's over krijgen, zal ik te gepasten tijde overleg met mijn federale collega vragen, om dat in goede banen te leiden.

Tot op heden hebben we daaromtrent ook nog geen concreet initiatief gezien van de federale minister.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw korte en heel eerlijke antwoord.

Het is spijtig te moeten lezen dat een federale minister verwijst naar bepaalde doelstellingen en dan stelt dat wat ze nu gaat doen, beter aansluit bij de regionale reglementering inzake ruimtelijke ordening. Ik betreur dat we nu moeten vaststellen dat daarover geen enkel overleg is geweest.

Minister Philippe Muylers: Het kan zijn dat mijn voorganger overleg heeft gevoerd, maar ik in elk geval niet.

Mevrouw Katrien Schryvers: Het gaat over een beleidsnota die in december is besproken in het kader van de begroting 2010 van de federale regering. Minister Turtelboom is ook nog niet zo lang minister van Binnenlandse Zaken.

Ik wil u dan ook vragen om zelf stappen te zetten. Als er op federaal niveau zomaar, zonder overleg, reglementering gewijzigd wordt, riskeren we een nieuwe regeling te krijgen die alle gemeenten moeten toepassen en die op heel wat van die mensen van toepassing wordt. Volgens het antwoord van de minister ging het om 11.000 mensen. Die regeling biedt misschien totaal geen oplossing, en laat een voorlopige inschrijving misschien weer definitief voorlopig zijn, wat een contradictio in terminis is. Ik wil u dan ook vragen om zelf initiatief te nemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het opdelen van woningen in studentenkamers

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, veel studenten gaan op kot en zoeken graag een kot in een bruisende studentenstad. We horen dat daar bepaalde noden en tekorten bestaan, waardoor de kwaliteitseisen soms onder druk komen te staan en waardoor ook de prijzen onder druk staan. Vooral het aantal private

verhuringen van studentenkamers daalt. Men moet er dus snel bij zijn en al heel vroeg beginnen te zoeken wanneer zoon of dochter het volgende academiejaar op kot wil gaan.

Ik stel ook vast dat er in heel wat van die bruisende studentensteden vragen worden gesteld over de leefbaarheid binnen de stadskern. Dat is begrijpelijk. Men begint dan reglementen op te maken die het verbieden om private woningen op te delen in studentenkamers.

Mijnheer de minister, is het opdelen van woningen in studentenkamers een functiewijziging die vergunningsplichtig is? Indien neen, kan een verordening daarvan afwijken? Kan een stad zelf bij verordening bepalen in welke gevallen dat mag of niet mag? Indien ja, wat met de tientallen woningen waar dat in het verleden gebeurd is zonder enige vergunning? Wat indien die nadien, vanwege bepaalde verordeningen, niet meer vergunbaar zouden zijn?

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb deze discussie ook meegemaakt in Gent. Ik ben hoogleraar aan de Gentse universiteit en was en ben actief in het Gentse politieke leven.

Er is daar een heel levendige discussie gevoerd over dit probleem. De Gentse universiteit had al jaren geen bijkomende dormitoria meer gebouwd, waardoor de druk van de studenten op de private woningmarkt alsmaar toenam. Dat had als gevolg dat privéwoningen tot studentenappartementen werden omgebouwd, waardoor hele buurten een studenten karakter kregen, met de bijkomende bruisende overlast van dien, af en toe onderbroken door periodes van studie.

Gent heeft dat opgelost door het opdelen van private woningen in studentenkoten vergunningsplichtig te maken, met de bedoeling om daaromtrent nooit een vergunning te verlenen. Op die manier werd dus een effectieve stop gezet op de omzetting van gezinswoningen in studentenwoningen. Dat heeft dus geleid tot een enorme stijging van de prijs van de studentenkoten die er al waren. Als de vraag blijft stijgen en het aanbod wordt gefixeerd, dan stijgen immers de prijzen. Dat wordt nu in Gent opgelost door een sterker aanbod van studentenhomes en het inzetten van containers om studenten in te huisvesten.

Ik wil me aansluiten bij de problematiek die mevrouw Schryvers aansnijdt. Die moet volgens mij worden bekeken in samenwerking met Onderwijs. Ik herhaal het punt dat ik al in de commissie voor Onderwijs en naar aanleiding van de onderwijsdebatten heb aangehaald, namelijk dat we ons fundamenteel moeten blijven bezinnen over de toestroom naar de universiteiten: moeten we die toestroom kwantitatief blijven opkrikken of moet er geen ander beleid worden gevoerd? Dat heeft ook een weerslag op de huizenmarkt in de steden.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik ondersteun volledig de vraag van mevrouw Schryvers, want ook mijn stad kent dat probleem. We hadden een strenge verordening, die zei dat huizen niet mochten worden opgedeeld. Wij willen dat in onze verordening aanpassen, maar de hogere overheid stelt dat we dan toch nog een vergunning moeten vragen omdat dat een functiewijziging is. De vraag is of met dat artikel wat soepeler kan worden omgegaan. Het belangrijkste is dat er een kwaliteitscontrole op de kamers bestaat.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik begrijp heel goed de problematiek. Ik heb dezelfde ervaring met een van mijn kinderen. Ik kan u ondubbelzinnig zeggen dat er een stedenbouwkundige vergunning vereist is. Laat me toe een klein beetje geschiedenis weer te geven omdat dat belangrijk is als antwoord op uw derde vraag.

Vanaf de inwerkingtreding van het decreet van 1999 op 1 mei 2000 is er een vergunningsplicht. Het wijzigen van het aantal woonegelegenheden in een woning is op een generieke manier vergunningsplichtig. Een studentenkamer wordt als een woonelegenheden beschouwd. Als je het aantal woonegelegenheden wijzigt, zit je in deze problematiek.

Voor de volledigheid wijs ik op het feit dat sinds de invoering van de Stedenbouwwet van 1962 een bouwvergunning vereist was voor het verbouwen van een onroerend goed, instandhoudings- en onderhoudswerken uitgezonderd. Het aantal plaatsen in een woning wijzigen, kan je beschouwen als het verbouwen van een onroerend goed. Ook daarvoor moet een bouwaanvraag aangevraagd worden. Dat is belangrijk voor het antwoord op de derde vraag.

In de recente Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd hieraan niets gewijzigd. Die stelt immers dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een woning mag opsplitsen of in een gebouw het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, mag wijzigen, ongeacht of het gaat om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer. Het is duidelijk recent door de Codex nog eens bevestigd dat een vergunning noodzakelijk is.

Gelet op de algemene vergunningsplicht is een antwoord op uw tweede vraag onnodig. Een stedenbouwkundige verordening kan een algemene decretale vergunningsplicht uiteraard niet opheffen.

Ik kom tot uw derde vraag. Woningen waarin studentenkamers werden ingericht zonder stedenbouwkundige vergunning, verkeren in een wederrechtelijke toestand en kunnen enkel mits een regularisatievergunning of herstel in de oorspronkelijke staat terug in regel gesteld worden. Er moet een onderscheid worden gemaakt naar het ogenblik waarop dat gebeurd is. De vergunningsplicht werd pas generiek vanaf 1 mei 2000 zonder terugwerkende kracht. Gevolg is dat als er een overtreding wordt vastgesteld maar de eigenaar kan aantonen dat de toestand reeds bestond voor 1 mei 2000, er geen vergunningsplicht is. Wel geldt dan de bepaling dat er een bouwvergunning nodig is als er een verbouwing van het pand is geweest.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord dat heel veel duidelijkheid creëert. Ik denk dat voor al die woningen die werden opgedeeld, vaak wel stedenbouwkundige vergunningen werden aangevraagd na 1962 omdat die gewoonlijk wel ingrijpend zijn, onder meer wat betreft gevelopeningen en dergelijke. Ik vermoed dat de meeste verbouwingen wel vergund zullen zijn. Voor wat betreft de functiewijziging die maar vergunningsplichtig is vanaf het decreet van 1999 dat op 1 mei 2000 in werking is getreden, kan er geen vervolging zijn als men kan aantonen dat de functiewijziging is gebeurd voor 1 mei 2000. In de andere gevallen zal de al of niet regulariseerbaarheid afhangen van wat de vergunningverlenende overheid daarover denkt.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Mijnheer de minister, bestaat er geen mogelijkheid om een studentenkamer te interpreteren niet als een woonelegenheden maar als een tijdelijk verblijf zodat men niet onder de vergunningsplicht valt? Ik neem het voorbeeld van een gezin waarvan de moeder drie kamers verhuurt. Wat is het verschil als die kamer door haar eigen zoon wordt bewoond, of door iemand anders, die geen bloedverwant is? Dat zijn zaken die ook in andere situaties voorkomen. Wanneer is er een opsplitsing van een woonelegenheden? Als bijvoorbeeld twee studenten een huis huren, zijn dat dan twee woonelegenheden, zijn dat twee gezinnen?

Minister Philippe Muylers: Volgens mij maakt u een fout. Het gaat over het opsplitsen of het aantal woonelegenheden wijzigen. Als er drie kamers zijn, dan zijn er drie kamers. Dan worden die niet opgesplitst of gewijzigd. Dat telt ook voor een gemeubileerde kamer. Zo staat het uitdrukkelijk in het decreet. Niemand mag een woning opsplitsen zonder een stedenbouwkundige vergunning, of in een gebouw een aantal woonelegenheden creëren. Het is een uitdrukkelijke keuze geweest om het op die manier in de Codex te bepalen. Je hebt dan geen bouwvergunning nodig, maar je wijzigt wel het aantal woonelegenheden, ook al is het

tijdelijk. Dat zou ik niet anders interpreteren. De Codex is net goedgekeurd door het parlement.

De heer Wilfried Vandaele: We komen bijna in de buurt van het Logiesdecreet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Jurgen Verstrepen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het plaatsen van schotelantennes en de interpretatie van het decreet inzake ruimtelijke ordening

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Deze discussie werd al geregeld gevoerd, ook in vorige legislaturen, maar dan om heel andere redenen.

In onze steden en gemeenten verschijnen steeds meer schotelantennes. Door de digitalisering van het televisielandschap zijn er verschillende aanbieders op de markt die meer schotels in pakketten aanbieden. Dat kom je overal tegen, onder andere in de winkels van Mediamarkt en Saturn. Mensen hangen een schotel aan hun gevel, en dan begint het fout te lopen in de interpretatie door de gemeenten en steden.

De gemeenten en steden treden op tegen mensen die een schotelantenne hebben. Meestal gaat het dan over visueel-esthetische aspecten, het mag namelijk niet aan de voorgevel. Iedereen weet dat het in steden gaat over achtergestelde migrantenwijken, waar de schotels aan de voorkant hangen en andere bewoners die daar problemen mee hebben. Het duidt wel aan dat het visuele aspect veel ruimer is dan alleen maar een schotel hangen. Het gaat ook over de gevoeligheid. Daarom stip ik dit aan.

De gemeenten hebben dit naar hun hand gezet. Ik heb een aantal meldingen ontvangen van mensen, verspreid over heel Vlaanderen, die een schotel aan hun voorgevel hebben gehangen. Naargelang van de interpretatie krijgen die mensen te horen dat ze een vergunning moeten hebben, of ze riskeren een boete. Dat is een beetje à la carte en dat maakt het natuurlijk lastig. Ofwel doen we dat voor iedereen, ofwel niet.

Als je begint te graven in het decreet Ruimtelijke Ordening, dan staat daar dat je geen stedenbouwkundige vergunning nodig hebt voor bepaalde schotels, indien ze aan bepaalde voorwaarden voldoen. Het staat duidelijk omschreven dat het op het dak en aan de achtergevel mag, maar niet aan de voorgevel. Dat woord komt niet voor in het decreet. Sommige gemeenten en steden gaan er in een vrije interpretatie van uit dat als het niet in het decreet staat, het niet mag aan de voorgevel, terwijl anderen zeggen dat het net wel mag als het er niet in staat. Dat is een groot probleem.

Dit gaat ook over het vrij verkeer van goederen en diensten, niet alleen in Europa, maar ook op andere vlakken. Als een of andere allochtoon een schotel aan zijn gevel hangt, en hij wil naar Al Jazeera kijken, dan heb ik daar geen probleem mee. Iedereen mag via de schotel kijken. Het gaat veel verder dan dat.

In het buitenland heeft men dat vrij gemakkelijk opgelost. Er is een regelgeving voor appartementsgebouwen dat er een schotel op het dak mag voor het hele gebouw. Dat is een goede oplossing. Dat kan ook voor nieuwbouw. Er zijn mogelijkheden genoeg. Mijn eerste bekommernis is het wegnemen van die schimmige zone en van de vrije interpretatie door steden en gemeenten, los van de ideologische discussie over het vrij verkeer van schotels.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze onduidelijke interpretatie van de decreten? Zo ja, wat zult u ondernemen om deze onduidelijkheid in de decreten weg te werken? Zijn de stappen die de gemeenten ondernemen tegen schotelantennes in strijd met de

geldende decreten? Sommige gemeenten interpreteren dit als een verbod op een schotel aan de voorgevel, maar die voorgevel heeft er niets mee te maken. Alle satellieten hangen op hun zelfde baan om de aarde, of men dat wil of niet. Men moet die schotel met een vrij zicht kunnen plaatsen of hangen. Mogen de Vlaamse gemeenten schotelantennes verbieden aan de voorgevel? Heeft een burger een vergunning nodig om een schotelantenne te plaatsen?

Mijnheer de minister, ik ken het antwoord op sommige vragen al, maar ik wil het uit uw mond horen en ik wil graag weten wat u zult ondernemen om hier op korte termijn klaarheid in te scheppen.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Ik denk dat het nuttig kan zijn om hierover met de minister van Media te overleggen. Laten we eerlijk zijn: de twee traditionele bedrijven die ons toestaan om naar tv te kijken drijven de prijzen alsmar op. Via een satelliet kan men goedkoper tv kijken. Misschien is een globale aanpak nodig.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: De heer Verstrepen heeft blijkbaar de mensen van TV Vlaanderen op bezoek gehad. Zelf denk ik niet dat het decreet en de uitvoeringsbesluiten zo onduidelijk zijn. Misschien is het een probleem dat de interpretatie van de gemeenten iets strikter is dan eigenlijk hoort, maar het eigenlijke probleem met de wetgeving zie ik niet.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Het is juist dat TV Vlaanderen een van de aanbieders is, laten we daar eerlijk in zijn. Het is juist dat zij op dit moment met het probleem worstelen.

Wat de heer Verstreken zegt, is juist, maar ik wil hier in de eerste plaats toch focussen op de schotelantennes. Hoewel ik het probeerde te vermijden, dwingt u me nu toch om het te hebben over de toestand in Antwerpen, waar het probleem of men wel of niet een schotelantenne mag hangen al langer een discussiethema is. We hebben het hier in het parlement ook al gehad over de kwestie van de wildgroei, en wat daaraan moet worden gedaan.

Wellicht is het vooral een zaak voor de minister van Media om te reflecteren over welk soort gedachtegoed en welke zenders via die schotels worden opgevangen. Daar begint het allemaal. Maar hier gaat het over de interpretatie van het decreet. Ik hou ervan dat een decreet letterlijk wordt toegepast. Als de tekst vaag is, dan moet de overheid duidelijkheid scheppen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik beantwoord graag de vraag, want onduidelijkheid moet worden weggewerkt. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wijst op dat vlak de weg. Daarin is bepaald voor welke handelingen geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Er zijn in de tekst drie verwijzingen die expliciet stellen dat de installatie van schotelantennes niet aan de vergunningsplicht is onderworpen.

Het staat zo in de tekst: "e) de plaatsing van een schotelantenne met een maximale diameter van 80 centimeter, op de achtergevel van gebouwen, in de kleur van de gevel of in een neutrale, onopvallende kleur; f) de plaatsing van een schotelantenne met een maximale diameter van 120 centimeter, op een plat dak, mits de totale hoogte maximaal 150 centimeter boven het gebouw bedraagt; g) de plaatsing van een schotelantenne met een maximale diameter van 120 centimeter, in de achtertuinstrook, mits de totale hoogte maximaal 150 centimeter boven het maaiveld bedraagt".

Op de achtergevel, het plat dak en in de achtertuinstrook gelden dus vrijstellingen. De logische conclusie is dus dat voor een plaatsing op een voorgevel en op hellende daken een vergunningsplicht geldt. Men mag dus niet, zoals u het doet, besluiten dat het daar niet mag. Er is dus geen verbod op de plaatsing op voorgevels: men heeft alleen een vergunning nodig.

Het besluit van de Vlaamse Regering bevat nog een andere vrijstelling die waarschijnlijk aanleiding geeft tot verwarring. Ik citeer weer: “b) de plaatsing tegen de gevel van bestaande gebouwen van signaalapparatuur voor een zend- en ontvanginstallatie voor telecommunicatie, waarvan geen enkele afmeting groter is dan 1 meter, mits de bijbehorende technische installatie in het gebouw of ondergronds wordt ondergebracht”. Deze bepaling is niet van toepassing op de schotelantennes, maar is bedoeld voor de zeer kleine staafvormige microantennes die door gsm- of wifi-operatoren worden geplaatst om winkelstraten, perrons van stations, tunnels en andere drukke plaatsen te bedekken.

Maar sommigen stellen dat ook schotelantennes daaronder vallen. Dat is uiteraard nooit de bedoeling geweest. Ik wil dat ook duidelijk maken door een wijziging aan het besluit aan te brengen. Gemeenten die een vergunningsplicht opleggen voor het aanbrengen van schotelantennes aan de voorgevel zijn in overeenstemming met de Vlaamse Codex en de uitvoeringsbesluiten.

Kan het aanbrengen van schotelantennes aan de voorgevel worden verboden? Met het instrument van een stedenbouwkundige verordening kan een gemeente omwille van de fraaiheid en de esthetische waarde van bouwwerken aan de installatie ervan en aan de omgeving waarin dat gebeurt strengere regels opleggen, tot en met een verbod op de plaatsing op bepaalde plaatsen, zoals in de nabijheid van een beschermd monument of ander waardevol erfgoed.

Een algemeen gemeentelijk verbod op de plaatsing van schotelantennes in de vorm van een verordening of het systematisch weigeren om vergunningen af te leveren, lijkt mij niet mogelijk. Zo'n algemeen verbod lijkt immers strijdig te zijn met de Europese eisen van vrij verkeer van goederen en diensten. De andere discussiethema's die hier werden verwoord reserveer ik voor de minister van Media.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Ik reken erop dat u op korte termijn een initiatief neemt om die onduidelijkheid weg te werken. Het is een feit dat de onduidelijkheid over het al dan niet mogen plaatsen van de schotels met de vergunningsplicht te maken heeft. Afgezien van de discussie over de fraaiheid rijst de vraag of men het onderscheid tussen de voor- en achterzijde wel kan handhaven.

Ten behoeve van het verslag benadruk ik ook even dat het moeilijk is om te beoordelen wat fraai is en wat niet. Hoe kan men beoordelen wat de parameters voor een fraai zicht zijn? Welke parameters zijn dat eigenlijk? Ik wil ook die discussie wel eens grondig voeren. En ik heb het nu niet over beschermde monumenten – we zullen geen schotels hangen aan het stadhuis van Antwerpen. Ik denk wel aan bepaalde appartementsblokken in Antwerpen, want dan krijgen we een heel andere discussie. Wanneer is iets een fraai zicht? Als er aan elk balkon een schotel hangt, is dat dan een niet-fraai zicht? Zal de gemeente dan optreden?

U begrijpt dat dit ruimte laat voor een discussie, voor een omschrijving die in de ene gemeente wit zal zijn en in de andere zwart. Volgens mij moeten we net dat vermijden. Ofwel voer je een reglementering in inzake de schotelantennes aan de voorzijde van gebouwen die geldt voor heel Vlaanderen, in alle steden en gemeenten. Ik geef het u op een briefje dat we deze discussie opnieuw zullen voeren. In bepaalde Vlaamse steden zullen bepaalde Vlaamse burgers vinden dat er overlast is en bepalen dat het geen fraai zicht is. We zullen heen-en-weerdiscussies krijgen omdat de ene wel een schotel mag hangen en de andere niet, omdat het in bepaalde buurten wel mag en in andere niet. Ik wil hier geen wereldzaak van maken, maar ik vind de uitleg iets te gemakkelijk.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Mijnheer Verstrepen, wat u ‘à la carte’ en ‘onduidelijk’ noemt, betreft de subsidiariteit van elk lokaal bestuur, want dat mag een reglement of een verordening opmaken om het visuele, het esthetische aspect van de gemeente te vrijwaren.

De heer Jurgen Verstrepen: Collega, met alle respect, ik zit ook in de gemeenteraad van Antwerpen en ik weet dit ook wel, maar in dezen is het de hogere overheid die een richtlijn zou moeten vastleggen. Ik weet niet op welke manier dit moet gebeuren, maar dat is ook niet mijn taak. Er moet een heel duidelijke richtlijn komen, want dit gaat niet over zomaar iets, maar over een ontvangstmiddel in vrij verkeer van goederen en diensten in Europa, over een digitaal ontvangstmiddel in heel Vlaanderen. Men kan toch moeilijk zeggen dat het in Ninove niet mag, in Antwerpen wel, in Borgerhout niet en in Mechelen wel. Dat lijkt me toch niet logisch!

Mevrouw Valerie Taeldeman: De minister heeft zelf gezegd dat een verbod uitgesloten is. Men kan het dus niet zomaar verbieden in een gemeentelijk reglement of in een gemeentelijke verordening, maar men kan toch wel zeggen aan welke plaatsen de voorkeur wordt gegeven om de schotels op te hangen.

De heer Wilfried Vandaele: Mijnheer Verstrepen, andermaal moeten we het onderscheid maken tussen de redenering op het gebied van media en vrij verkeer van informatie en het aspect van de ruimtelijke ordening, want het gaat altijd om een afweging. Elk onderdeel van de ruimtelijke ordening brengt met zich mee dat de vergunningverlenende overheid, in dit geval de gemeente, een afweging moet maken. Wat op de ene plaats kan, kan op de andere plaats niet. Dat is het geval met schotelantennes, net zoals bij elk ander onderdeel van de vergunningverlening: dit is het principe van de ruimtelijke ordening.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Het principe van ruimtelijke ordening is afgewogen of er een goede ruimtelijke ordening is, of de wetgeving gerespecteerd wordt en of iets conform de plannen en de ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's) is. Maar net zoals bij architectuur, kan een vergunningverlenende overheid niet zeggen dat iets wordt geweigerd omdat het niet esthetisch is.

Minister Philippe Muylers: De Vlaamse overheid heeft de keuze gemaakt. U vraagt een kader en de Vlaamse overheid heeft dat kader gegeven: het kan onder bepaalde omstandigheden aan de achtergevel, het kan onder bepaalde omstandigheden in de tuin en het kan onder bepaalde omstandigheden op het plat dak. Voor de rest is het, zoals voor heel veel elementen van de ruimtelijke ordening, aan de plaatselijke overheid om te beoordelen en te bekijken wat wel en wat niet kan. Dit is de subsidiariteit.

Ik kan me best indenken dat hieraan in een landelijk gebied een heel andere interpretatie kan worden gegeven dan in meer dichtbevolkte gebieden. Dit is nu juist het element dat we in ruimtelijke ordening heel vaak terugvinden. Heel uw beschrijving van wat u wel of niet vindt, wijst er al op dat dit moeilijk in een algemene regel kan worden gevat. Het is ook duidelijk uit de reacties dat er geen draagvlak is om vanuit de Vlaamse overheid een nog meer stringente richtlijn vast te leggen.

De heer Jurgen Verstrepen: Mevrouw de voorzitter, ik wil voor de duidelijkheid nog kort even aanstippen dat ik vind dat dit niet zomaar opzijgeschoven mag worden. Ik wil de discussie ten gronde wel eens duidelijk voeren. Ik zal dat nu niet doen, maar ik kom hier zeker nog op terug.

Het gaat erover dat bepaalde mensen vanwege een bepaalde, heel onduidelijke reden die verfraaiing heet, vanuit ruimtelijke ordening de toegang wordt ontzegd tot het vrij verkeer. Men zit nu eenmaal met de technische specificaties. Iemand kiest er niet uit vrije wil voor om de schotel aan de voorgevel te hangen, maar als zijn huis niet naar het zuiden gericht is met de voorgevel, dan heeft hij een probleem. U mag eens in kaart brengen hoeveel huizen in Vlaanderen zo gebouwd zijn, dat is misschien een interessante oefening.

Minister Philippe Muylers: Als een gemeente volgens de aanvrager een verkeerde of onvoldoende onderbouwde beslissing neemt, dan is er nog de beroepsprocedure op een hoger niveau. De wetgever is duidelijk geweest tot waar hij wou gaan met het stringente kader en vanaf waar er een vergunning nodig is.

De heer Jurgen Verstrepen: Mijnheer de minister, het gaat hier om schotel van nog geen 100 euro! U moet de mensen daarvoor toch geen administratieve vergunningen laten aanvragen en hen in hoger beroep laten gaan omdat ze geen tv kunnen kijken! Ik stop hier voorlopig met deze discussie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het ontbreken van hondenscholen in de lijst van de toelaatbare zonevremde functiewijzigingen

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik keer even terug in de tijd, want op 5 juni 2008 stelde ik een vraag om uitleg aan toenmalig minister Van Mechelen over het uitbaten van hondenscholen in agrarisch gebied. Ik verwijfs hiervoor naar Handelingen C276 - LEE32 - 5 juni 2008, bladzijde 1.

De aanleiding voor mijn vraag was een hondenschool die een nieuwe locatie zocht en vond, weliswaar in agrarisch gebied. De gemeente wilde de hondenschool wel toelaten, maar stelde dat dit niet kon, verwijzend naar artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 november 2003. Dit besluit somt op welke functiewijzigingen toelaatbaar zijn in agrarisch gebied. Volgens het besluit zijn een dierenpension en dierenasiel wel toelaatbaar in agrarisch gebied, een hondenschool niet. Ondertussen kreeg ik van een viertal andere gemeenten en hondenscholen gelijkaardige reacties, en de vraag om hulp en duidelijkheid. De toekomst van die hondenscholen wordt immers bedreigd.

Toenmalig minister Van Mechelen bevestigde dat het in het decreet en besluit van de Vlaamse Regering met betrekking tot toelaatbare zonevremde functiewijzigingen om een limitatieve lijst gaat. De minister was wel bereid om de lijst uit te breiden en hondenscholen er wel in op te nemen. Ik citeer uit zijn antwoord toen: "Als Vlaanderen wil dat we dit in landbouwzones, en in vele gevallen in verlaten bedrijfsgebouwen, onderbrengen, dan heb ik daar als minister van Ruimtelijke Ordening helemaal geen probleem mee, op voorwaarde dat, zoals steeds, de goede ruimtelijke ordening wordt ingeschat. Dan denk ik vooral aan mobiliteitsgenererende factoren en aan het geluid. Dit betekent dat we de lijst moeten uitbreiden."

Intussen is de lijst van toelaatbare functiewijzigingen voor gebouwen gelegen buiten de geëigende bestemmingszone uitgebreid, maar de hondenscholen staan niet in de lijst vermeld. Mijnheer de minister, daarom stel ik u de volgende vragen, mee op verzoek van heel wat hondenuitvoerders en een aantal hondenscholen in Vlaanderen, die misschien hun deuren zullen moeten sluiten. Waarom zijn hondenscholen niet opgenomen in de lijst van toelaatbare functiewijzigingen voor gebouwen gelegen buiten de geëigende bestemmingszone? Gaat u ervan uit dat hondenscholen moeten kunnen in bestaande gebouwen in agrarisch gebied? Indien niet, waarom niet?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik kan alleen met u vaststellen dat de hondenscholen inderdaad niet in de opsomming zijn opgenomen. Ik heb de reden voor de niet-opname, ondanks de belofte van mijn voorganger, niet teruggevonden. Ik kan u daar geen antwoord op geven.

Inhoudelijk heb ik er zelf geen bezwaar tegen om het recent gewijzigde besluit van de Vlaamse Regering voor hondenscholen te wijzigen, voor zover dit daadwerkelijk voldoet aan dezelfde voorwaarden als de andere functiewijzigingen. Ik stel echter vast dat, bij de

bespreking van mijn beleidsnota in deze commissie op 9 december, heel wat leden ervoor hebben gepleit het besluit niet meer te versoepelen.

Ik wil dit dus voorleggen aan deze commissie. Als er hier een meerderheid voor bestaat, wil ik gerust het besluit versoepelen en de hondenscholen toevoegen. Vindt de commissie echter dat we ons moeten houden aan wat op 9 december is gezegd, namelijk dat we er nu af moeten blijven en niet voort mogen versoepelen, dan houd ik me daaraan. Ik heb me daar toen immers toe geëngageerd, op vraag van deze commissie. Ik geef het dus in uw handen om te bepalen wat we best doen ter zake.

De heer Wilfried Vandaele: Mevrouw de voorzitter, misschien is het best om slapende honden niet wakker te maken. (*Gelach*)

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Misschien werd er toen geen rekening gehouden met dit feit. Een aantal burgemeesters, van verschillende partijen, hebben me erop gewezen dat ze met een probleem kampen in hun gemeente. Ze willen dat heel graag en er zijn geen problemen met de burens, maar door het decreet kunnen ze het niet en zijn ze verplicht om daar in de toekomst rekening mee te houden.

We zullen even ons oor te luisteren leggen bij de collega's en bekijken wat we daaraan kunnen doen. Wordt vervolgd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het vestigingsbeleid ten aanzien van grootschalige distributiebedrijven

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mevrouw de voorzitter, ook dit is een vervolg op een schriftelijke vraag, die betrekking heeft op de toepassing van de Dienstenrichtlijn op de IKEA-regelgeving.

Mijnheer de minister, mijn vraag werd in september gesteld en is deels achterhaald doordat er net voor de kerstvakantie een federale wet is goedgekeurd. Een deel van de vraag blijft echter nog overeind. Iedereen erkent dat de federale regelgeving met betrekking tot de vestiging van grote distributiezaken, beter bekend als de IKEA-wetgeving, in haar vorm van voor december in strijd was met de Dienstenrichtlijn en moest worden afgeschaft of bijgestuurd. Dat is inmiddels gebeurd, in december.

De IKEA-wetgeving is een federale wetgeving, aangezien haar oorspronkelijke opzet ligt binnen de vormgeving van de Belgische Economische en Monetaire Unie. Ondertussen is die federale wetgeving goedgekeurd en zijn er nieuwe criteria ingevoerd, zoals de belangen van de consument, en de naleving van de sociale wetgeving. Dat laatste is een wat vreemd criterium: ik vind dat iedereen de sociale wetgeving zou moeten naleven, maar goed. Ook is er de impact op het stedelijk weefsel en de ruimtelijke ligging. Dat zijn de vier criteria die in de federale wetgeving zijn opgenomen.

Aangezien de overige beleidsdoelstellingen van de IKEA-regelgeving, met name om via een vergunningstelsel de impact van grote distributiezaken op de ruimtelijke ordening, mobiliteit en stadsvernieuwing te regelen, Vlaamse bevoegdheden zijn, is de Vlaamse decreetgever bevoegd om hierover decreetgeving te ontwikkelen, ter vervanging van de niet onmiddellijk verboden eisen van de IKEA-wetgeving. Een dergelijk Vlaams vergunningstelsel kan in overeenstemming zijn met de Dienstenrichtlijn, in de mate dat het volgens de

artikelen 9 en 10 van de Dienstenrichtlijn noodzakelijk en evenredig is. Ik laat even de federale wetgeving buiten beschouwing, want die creëert nieuwe problemen, waarop we misschien later zullen moeten terugkomen. Misschien zullen we voor de zoveelste keer een belangenconflict moeten invoeren.

Mijnheer de minister, los van die federale wetgeving, welke voorbereidingen treft de Vlaamse overheid om in staat te zijn coherent in te spelen op de aanpassing van de federale IKEA-wetgeving? Zal de Vlaamse Regering zelf nieuwe regelgeving met betrekking tot de vestiging van grote distributiezaken ontwikkelen? Zo ja, met welke inhoud en met welke beleidsdoeleinden? Als we goed zijn ingelicht, heeft uw voorganger daarover een studie aangevraagd. Hoe ver staat het daarmee? Zijn er al resultaten? In welke richting gaan die?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Ik vraag me af hoe het zit met de studie naar het vestigingsbeleid ten aanzien van grote handelszaken, die destijds voor voormalig minister Van Mechelen is besteld. Wat is de stand van zaken? Is hierover al iets bekend?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik kan in feite zeer kort zijn. Op het ogenblik dat de heer Bouckaert deze vraag om uitleg indiende, was er onzekerheid. Het was niet zeker of er al dan niet een lacune in de IKEA-wet was. Die wet is ondertussen niet afgeschaft, maar wel gewijzigd.

Wat het Vlaams beleid betreft, vermelden het Vlaams regeerakkoord en mijn eigen beleidsnota dat ik een afwegingskader voor de grootschalige detailhandel zal opstellen. Op basis van de reeds vermelde studie, die eerstdaags zal worden opgeleverd, zal een dergelijk afwegingskader worden opgemaakt. Dit kader kan te gelegener tijd hier worden besproken. Ik verwacht dat we dit afwegingskader in de loop van de eerste helft van dit jaar zullen kunnen opstellen en bespreken.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Mijnheer de minister, zal het dan ook mogelijk zijn die studie aan de leden van deze commissie over te maken?

Minister Philippe Muylers: Ik veronderstel dat dit op zich geen probleem zal vormen. Ik moet even nagaan aan welke voorwaarden de aflevering van de studie is verbonden en welke bepalingen aan het studiebureau zijn overgemaakt. Indien dit mogelijk zou zijn, heb ik daar in elk geval geen bezwaar tegen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanmerking van woonuitbreidingsgebieden als randstedelijk gebied

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mevrouw de voorzitter, deze vraag om uitleg over de ruimtelijke ordening is in feite vrij technisch. Gemeenten kunnen het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden koppelen aan een voorkeepsrecht voor personen die over een voldoende band met de gemeente beschikken. Door de gemeenten die mogelijkheid te bieden, probeert de Vlaamse Regering de verdringing van eigen jongeren door meer kapitaalcrachtige inwijkelingen te verhinderen. Die methode zal, indien ze allerlei andere procedures overleeft, onder meer in de Vlaamse Rand worden aangewend.

Dit streven kan echter door de bestemmingswijziging van woonuitbreidingsgebieden naar randstedelijk gebied worden belemmerd. Die bestemmingswijzigingen naar zogenaamde rode

gebieden vindt momenteel plaats in het kader van de afbakingsprocessen. Voorbeelden hiervan zijn de Hollebeekwijk in Merelbeke, Hoog Latem in Sint-Martens-Latem en Langevelden in Wommelgem. In Destelbergen is de bestemming van de woonuitbreidingsgebieden die binnen de afbakening vallen, niet gewijzigd. Dit is echter een uitzondering.

Het initiële streven van het beleid van de Vlaamse Regering hield in dat de lokale band moest worden gevrijwaard. Zal de Vlaamse Regering in de toekomst, bijvoorbeeld met betrekking tot de afbakening rond Brussel, de woonuitbreidingsgebieden die binnen de afbakening vallen en die nu, na afwerking van een woonbehoefte studie, op basis van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan deels worden vrijgegeven, niet automatisch als randstedelijk gebied aanduiden?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Mevrouw de voorzitter, ik wil even beklemtonen dat mijn partij bijzonder veel belang hecht aan die passage. Het is belangrijk dat gemeenten in woonuitbreidingsgebieden effectief voorrang kunnen geven aan mensen die een band met hun gemeente kunnen aantonen. We zouden niet graag merken dat hierop wordt beknibbeld.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw de voorzitter, ik zal een uitvoerig antwoord ter beschikking stellen. Hier wil ik me tot de essentie van de zaak beperken.

Ik begrijp wat in Gent is gebeurd. Woonuitbreidingsgebieden zijn onmiddellijk woongebieden geworden. Dit is echter geen automatisme. Bovendien is er steeds de mogelijkheid een flankerend beleid te voeren. In de Vlaamse Rand wordt een dergelijk flankerend beleid gevoerd. Dit zal nog verder worden uitgewerkt. De mogelijkheid bestaat om bij de omzetting van een woonuitbreidingsgebied in een woongebied voorwaarden op te leggen. Dat is de essentie van mijn antwoord. Er zijn geen automatismen. Dit moet niet zonder flankerend beleid worden uitgevoerd. De gemeenten die dit wensen, kunnen hier een flankerend beleid aan koppelen.

Ik zal hier in mijn uitvoerig antwoord meer in detail op ingaan. Ik vrees echter dat die toelichting snel heel technisch zal worden.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mogen we in dit verband geen algemene richtlijnen van de Vlaamse Regering verwachten?

Minister Philippe Muylers: In het licht van het doelgroepenbeleid kan ik naar het Grond- en Pandendecreet verwijzen. Daarnaast is er ook een flankerend beleid. Beide bestaan en bieden voldoende zekerheid. Voor het overige kan dit verder worden ingevuld.

Hoewel in Gent misschien die indruk is gewekt, gaat het hier niet om een automatisme.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanleg van hoogspanningskabels

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Mijnheer de minister, de plannen van Elia, de beheerder van het transmissienet voor elektriciteit, om tussen Zomergem en Zeebrugge een nieuwe hoogspanningslijn aan te leggen, zorgen voor heel wat ophef bij de bevolking. Het traject houdt het gevaar in dat verschillende inwoners met hoogspanningslijnen van 380 kilovolt zullen worden geconfronteerd. Verschillende onderzoeken hebben aangetoond dat hoogspanning een ongunstige invloed op de gezondheid uitoefent. Ik zal niet over die studies uitweiden.

De plannen van Elia werden aan de bevolking voorgesteld. Elia zegt dat Ruimtelijke Ordening de voorkeur geeft aan het voortwerken op de bestaande tracés, maar dat men toch ook verkiest om die hoogspanningslijnen niet in open gebieden aan te leggen omdat dat de vogels verstoort. Ruimtelijke Ordening verkiest bebouwde zones boven de open ruimte. Dat heeft natuurlijk enorm veel woede bij de mensen veroorzaakt.

Mijn vraag naar aanleiding van dit geval is ruimer. Mijnheer de minister, zult u, zoals in de omringende landen, initiatieven nemen waarbij een veiligheidszone wordt aangelegd rond de hoogspanningskabel? Erkent u dat er een probleem is met het gebied Zeebrugge-Zomergem? Kan er een ondergrondse verbinding tot stand komen? Men stelt dat er altijd een probleem is met het magnetisch veld, zelfs al gaat men ondergronds. Als men ondergronds uit de zee kan komen, waarom trekt men dat niet verder door te lande? Is het verleggen van het hoogspanningsnet naar het tracé van het Schipdonkkanaal een optie? Hoe zal men daar in de toekomst mee omgaan en zult u daar initiatieven nemen?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Elia heeft ook in onze gemeente een infovergadering belegd over die hoogspanningskabels. Ik heb daar begrepen dat er aan de kust een netversterking noodzakelijk is om de energie van de toekomstige windmolenparken op zee te transporteren naar de afnemers in het binnenland. Dat versterkte netwerk is alleen mogelijk door middel van een bijkomende verbinding tussen Zomergem en Zeebrugge. Ik beaam wat mevrouw Van Volcem zegt: er bestaat daarover onrust. Die plannen gaan ook over heel wat gemeenten in mijn regio, het Meetjesland. Dat leeft inderdaad.

In de plannen werden voor het tracé meerdere varianten opgenomen. Die varianten stonden in een nota voor publieke consultatie. Er was daarover een openbaar onderzoek. Dat werd afgesloten op 19 december 2009. Ik vind dat de vragen van mevrouw Van Volcem iets te vroeg komen. Er worden meerdere varianten voorgesteld. Die inspraakronde zal er misschien voor zorgen dat er nog bijkomende varianten zullen worden aangeduid. Maar de vraag van mevrouw Van Volcem is wel goed omdat het onderwerp leeft in de regio van het Meetjesland en in de regio Brugge-Zeebrugge. Mijnheer de minister, uiteindelijk zal de Vlaamse Regering beslissen welk tracé er definitief zal worden gekozen. Wilt u ons goed op de hoogte blijven houden van die keuze?

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik denk niet dat mijn vraag te vroeg komt. In die hoorzitting zei Elia zelf dat er meerdere mogelijke tracés zijn en dat zij hebben overlegd met Ruimtelijke Ordening en dat het enkel gaat om de tracés die door Ruimtelijke Ordening in aanmerking worden genomen. Dan zegt men tegen de bevolking dat zij een alternatief tracé moet voorleggen. Maar dat kun je van iemand die daar woont, toch niet verwachten? Men lacht daar met de mensen. De administratie Ruimtelijke Ordening moet ook in de consultatieronde voordat ze naar de bevolking stapt, uitleggen waarom ze bepaalde tracés weert.

Minister Philippe Muyters: U hebt al een groot deel van het antwoord gegeven. Het is te vroeg, omdat we tot 19 december 2009 de publieke consultaties hebben gedaan. De realisatie van een bovengrondse lijn werd door Elia naar voren geschoven als het enige haalbare alternatief. In de nota voor de publieke consultatie wordt aangegeven waarom een bovengrondse leiding meer aangewezen is.

De argumentatie van Elia voor die bovengrondse leiding is in grote mate gebaseerd op de technische mogelijkheden en beperkingen bij de aanleg van een 380 kilovolt-verbinding en op het grote ruimtebeslag dat gepaard gaat met een ondergrondse verbinding. De uiteindelijke keuze voor een bovengrondse of ondergrondse leiding zal door het verdere verloop van het plan-MER worden bepaald, waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met alternatieven en gewijzigde inzichten die in het kader van de consultatieperiode zijn ingebracht.

Bij het bepalen van het tracé en de alternatieven die in de nota voor publieke consultatie zijn opgenomen, zijn verschillende opties in het hele gebied tussen Zeebrugge en Zomergem op hoofdlijnen bekeken. Na onderzoek is er in eerste instantie gekozen voor het tracé en die alternatieven waarbij een maximale bundeling met de bestaande hoogspanningsleidingen kan worden nagestreefd. Ik heb zelfs begrepen dat daar, ten opzichte van de huidige situatie, een gedeeltelijke verbetering wordt voorgesteld.

Het alternatief om de bijkomende verbinding te koppelen aan het Schipdonkkanaal werd in dat opzicht niet als een alternatief beschouwd. Men heeft dus effectief gekeken naar de bestaande situatie.

De door u aangehaalde gezondheidsproblematiek wordt ernstig genomen en wordt concreet voor de hoogspanningsverbinding tussen Zeebrugge en Zomergem onderzocht in het plan-MER. In de nota voor publieke consultatie wordt bijkomend aangegeven dat Elia het wetenschappelijk onderzoek over elektromagnetische velden van zeer dichtbij opvolgt en in dat kader een samenwerkingsakkoord gesloten heeft met onafhankelijke onderzoekscentra aan verschillende Belgische universiteiten, gegroepeerd binnen de Belgian BioElectro-Magnetic Group (BBEMG).

Wij volgen dat verder op. We zullen kijken wat er uit die publieke consultatie komt, wat de alternatieven zijn en welke bezwaren en opmerkingen er komen, alvorens we verder gaan.

Het nemen van initiatieven zoals het opleggen van veiligheidszones is voor mij als minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening slechts mogelijk indien er vanuit de sector leefmilieu en volksgezondheid duidelijke normen en richtlijnen ter zake worden meegegeven. Dergelijke richtlijnen over milieu en volksgezondheid zijn er vandaag niet, en daardoor kan ik hieromtrent geen verdere veiligheidszones opleggen.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Mijnheer de minister, ik heb ook Elia gehoord. Er zijn professoren die beweren dat er geen causaal verband is tussen hoogspanningslijnen en de gezondheid. Ik ben geen wetenschapper, ik kan dat niet beoordelen. Ik vind het wel vreemd dat alle ons omringende landen wel maatregelen nemen en er een ander oordeel over hebben.

Minister Philippe Muylers: Dat is mijn antwoord op uw laatste vraag: het is aan Volksgezondheid en aan Leefmilieu om te bepalen of er nood is aan veiligheidszones. Als die noodzaak vaststaat, kan ik maatregelen nemen op Ruimtelijke Ordening.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: U zou als minister van Ruimtelijke Ordening wanneer u ruimtelijk iets toekent, kunnen vragen aan Volksgezondheid of dat een impact heeft. Ik denk dat het initiatief ook deels bij u ligt.

Minister Philippe Muylers: In het plan-MER komen deze aspecten aan bod. U vraagt of ik een bijkomend wettelijk initiatief zal nemen. Dat zal ik niet doen omdat die problematiek wordt bekeken in het plan-MER, en ik houd daar rekening mee in de uiteindelijke besluitvorming.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■